انباردار مسلمان و امینی که مأموریت خود را به درستی انجام می دهد و صدقه را با رضایت خاطر و به طور کامل، به کسی می رساند که فرمان یافته است، خود یکی از صدقه دهندگان به شمار می رود.

از ابوموسی اشعری رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «الخَازِنُ المسلم الأمين الَّذِي يُنْفِذُ ما أُمِرَ بِهِ فَيُعْطِيهِ كَامِلاً مُوَفَّراً طَيِّبَةً بِهِ نَفسُهُ فَيَدْفَعُه إلى الَّذِي أُمِرَ لَهُ بِهِ، أَحَدُ المُتَصَدِّقِين»: «انباردار مسلمان و امینی که مأموریت خود را به درستی انجام می دهد و صدقه را با رضایت خاطر و به طور کامل، به کسی می رساند که فرمان یافته است، خود یکی از صدقه دهندگان به شمار می رود». و در روایتی آمده است: «الذي يُعطِي مَا أُمِرَ به».

[صحیح است] [به روایت بخاری - متفق علیه، این لفظ بخاری است]

«الخازن» مبتدا و «أحد المتصدقين» خبر می باشد؛ یعنی خازن و انبارداری که این چهار صفت را داشته باشد: اسلام، امانت داری، انجام آنچه بدان ماموریت یافته و رضایت خاطر و خوشرویی به هنگام بذل و بخشش. اولین صفت مسلمان بودن است؛ انبار دار اگر کافر و امانت دار باشد و وظیفه اش را به درستی هم انجام دهد، اجر و پاداشی برای او نخواهد بود؛ چون کفار در برابر عمل خوبی که در دنیا انجام داده اند، اجری در آخرت ندارند؛ الله متعال می فرماید: «وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا»: «و به [بررسی] کارهای شان می پردازیم و همه را [همچون] غباری پراکنده می سازیم». و می فرماید: «وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ»: «و هریک از شما که از دینش بازگردد و در حال کفر بمیرد، اعمالش در دنیا و آخرت تباه می گردد و آنان اهلِ آتش اند و همیشه در آن خواهند بود». اما اگر عمل خوبی داشته باشد سپس اسلام بیاورد، درواقع با خیر و خوبی که در گذشته داشته، اسلام آورده است و اجر و پاداش آنها را دریافت می کند. صفت دوم: امین بودن؛ یعنی کسی که امانت دار است؛ مال را حفظ می کند و آن را ضایع نکرده و مانع فساد آن شده و در این زمینه کوتاهی و تعدی نمی کند. صفت سوم: آنچه بدان ماموریت یافته، به درستی انجام می دهد؛ برخی از مردم امانت دار هستند اما تنبل؛ اما کسی که وصف آن در حدیث آمده، هم امانت دار است و هم آنچه پروردگارش به وی دستور داده انجام می دهد و به این ترتیب بین قوت و امانت جمع می کند. صفت چهارم: رضایت خاطر داشته باشد؛ امری را که بدان ماموریت یافته با رضایت خاطر انجام می دهد؛ به عبارت دیگر چون چیزی را به دیگری می بخشد، منت نمی گذارد یا اظهار فضل نمی کند بلکه با طیب خاطر می بخشد و عطا می کند. در این صورت خود یکی از صدقه دهندگان است با اینکه حتی پول خردی هم از مال خود نداده است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3125